

[Olaf Nielsen.]

kunde i denne Forbindelse tænke mig under en eventuel Udvalgsbehandling at stille Forslag om, at den højtærede Indenrigsminister bemyndiges til forsøgsvis at lade foretage Udryddelse af Rotter paa en større Ø, f. Eks. Langeland eller Ærø, for at kunne gøre Erfaringer med en Landskampagne for Øje.

Et Forhold, som jeg ogsaa mener maa undersøges til Bunds, før man paabegynder en Rotteudryddelseskampagne, er Forholdet vedrørende de Foranstaltninger med Hensyn til en Sikring af Ejendommene og disses Renholdelse, som den højtærede Indenrigsminister har formuleret i det foreliggende Lovforslags § 3, Stk. 2. Bestemmelserne heri paalægger Grundejerne at foretage og besto disse Foranstaltninger og Kommunalbestyrelserne at overvaage, at Grundejerne opfylder deres Forpligtelser i saa Henseende. Men den højtærede Indenrigsminister har ved Udformningen heraf sikkert haft Følelsen af, at dette kan føre for vidt, idet den højtærede Minister i samme Aandedræt afsvækker Bestemmelsen ved at tilføje:

„Ved Bedømmelsen af denne Forpligtelses Omfang vil der dog for Landbrugsejendommenes Vedkommende være at tage Hensyn til de særlige Vanskeligheder, der for Landbrugserhvervet er forbundet med Gennemførelsen af saadanne Foranstaltninger.“

Den Betænkelighed, som den højtærede Indenrigsminister her giver Udtryk for, bunder vel sagtens i, at den højtærede Minister indser, at uden denne Begrænsning vil det være alt for uforholdsmæssigt store Udgifter, man vil kunne paalægge Landbrugsejendomme. Men over for Byejeendomme er der intet saadant Forbehold taget, til Trods for at der i alle Købstæder findes Ejendomme, hvori drives Virksomheder, der virker særlig indbydende paa Rotter, og hvor en Rensning og Sikring kun er mulig med meget stor Bekostning, for slet ikke at tale om de kommunale Lossepladser, som rundt om i Landet og særlig i Købstæderne virker som rene Udklækningsanstalter for Rotter, Fluor og andet Utøj, som der fører en paradisisk Tilværelse, og hvorfra Grundejere, som ønsker at holde deres Ejendomme rottefrie, stadig faar friske Forsyninger. Hvis det er den højtærede Indenrigsministers Mening, at man skal paalægge Kommunerne den samme Pligt til at sikre og renholde disse Lossepladser — og jeg forstaar i hvert Fald Lovforslagets § 6 saaledes —, retter jeg det Spørgsmaal, om den højtærede Minister anser det for

muligt at gøre dette paa nogen som helst anden Maade end ved at nedlægge disse Lossepladser og indføre Forbrændingsanstalter, og om den højtærede Minister har gjort nogen Beregning over, hvad det vil koste. I samme Forbindelse rejser jeg Spørgsmaalet om Renholdelse og Sikring af offentlige Parker, Kirkegaarde og Strandarealer, særlig ved fersk Vand, ligesom jeg peger paa Nødvendigheden af at have Opmærksomheden henledt paa de udenlandske Rotter, som kommer i Land med Ladingerne fra Skibe, der anløber danske Havne.

Jeg henstiller, at man allerede paa nuværende Tidspunkt retter en Forespørgsel til det til Behandling af Hundeloven nedsatte Udvalg om Betimeligheden af i Hundeloven at indsætte en Bestemmelse, f. Eks. gaaende ud paa, at Rottehunde gøres afgiftsfri.

Endelig er mit Parti af den Formening, at en Lovgivning om Rotteudryddelse maa tidsbegrænses.

Fr. Kristiansen: Da mit Partis Ordfører i denne Sag er forhindret i at være til Stede, skal jeg paa Partiets Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag. Jeg mener som de andre Ordførere, at det er meget betimeligt, at der tilvejebringes en Lovgivning i den Udstrækning, som Lovforslaget indeholder Retningslinierne for. At den Skade, disse smaa Gnavere forvolder, er umaadelig stor, er der ingen Tvivl om. De gør ikke blot Skade ved at fortære Foder, men de forvolder ogsaa Skade paa Inventar, paa Sække og andet Indpakkingsmateriale, ved Underminering af Huse o. s. v. Alt dette er drøftet tilstrækkeligt, og det skal jeg derfor ikke komme ind paa. Lige saa vigtigt er det maaske at have Opmærksomheden henvendt paa den Fare, der er ved Rotter som Smittebærere for Tuberkulose, for Kalvekastning, Mund- og Klovesyge og forskellige andre Sygdomme.

Dersom man skal naa frem til at faa Rotterne udryddet tilnærmelsesvis — at faa dem helt udryddet er vel en Umulighed —, er der sikkert ingen anden Vej at gaa end at foretage et kollektivt Fremstød. Naar de hidtil gjorte Forsøg for manges Vedkommende — saaledes ogsaa for mit eget Vedkommende — adskillige Gange har givet for smaa Resultater, ligger det efter min Mening i, at Kampen er foretaget isoleret. Rotterne bliver mistænksomme, naar der ligger flere af deres Kolleger døde, og fortrækker andre Steder